

Čudoviti zvonček.

Zivel je svetnik nekód —
Pomni ga le stari rod —
Vol pasóč se na ledini
Bil tovariš mu jedini.

V skrinjo skrije bron doma,
Močno tudi tu zvončklja;
Tat oplašen premišluje,
Vest ga pēče vedno huje.

Vola pa ukrade tat,
S tihih ga odpelje trat;
A na vratu volu poje
Zvonček mirno pesni svoje.

Z zvoncem ven beží na vrt,
V senci ga zakoplje trt;
S tal še bolj odmeva čudno,
Ven izkoplje ga nemudno.

Tat zvonjenja se zboji,
S senom zvonček zamaši,
Zamašen brenči vsejedno,
Kot bi žugal kazen vedno.

Hitro stopi k volu tat,
Zvonček dene mu na vrat,
Urno žene ga od hiše,
Zdaj šele spet mirno diše.

Kaj storiti? — Moder sklep:
Zvonček vzame, spravi v žep;
A tu poje še glasneje,
Z volom tat beží hitreje.

Zvonček božji, ki zveni,
Glas nemirni je vesti:
Srečna, srečna tista duša,
Ki ta glas vesti posluša.

J. Volkov.

Na Jurijevo.

Dva dečka trobita in vodita „zelenega Jurija“ od hiše do hiše, tretji pa nosi košarico za darove in pōje:

Od hiše do hiše hódimo,
Zelenega Jurija vódimo,
On pōmlad veselo prinesel je,
Vso zemljo z zelenjem potresel je:
Zima, zima, hajd za peč
V gôrko postelj léč!

Deček s košarico dá gospodarju ali gospodinji brezovo šibico in pōje:

To šibo za streho shránite,
Da ž njo se požara ubránite,
Da kázni poredno vam déčico
In vabi k hiši vam sréčico.

Sreča, sreča, pridi k nam,
Glej, odprt je hram!

Ker take darove vam nósimo,
Od vas jih v zameno prósimo:
Imate kaj bele pogačice?
Ne branimo tudi se kračice;
Bodi jajce, bodi hleb
V naš izgini žep!

Bogato gorica obrôdi vam,
Bogato se polje oplôdi vam,
Podeli Bog kruha vam belega,
Vsi lica bodite veselega.
Mi moramo drugam,
Hvala, hvala vam!

Smiljan Smiljanič.

